

ELECCIONS AL PARLAMENT El 'sí' explícit a la independència, sense incloure ICV, arriba al 62,6% a les Terres de l'Ebre, pel 49,1% al conjunt del país

un miler més que Ciutadans, i en canvi serà l'opció espanyolista, gràcies al seu èxit a l'àrea metropolitana de Tarragona, la que tindrà un diputat per la demarcació. La CUP, tot i superar el requisit del 3% per entrar en el repartiment d'escons, no en té prou, i s'ha de conformar amb els tres diputats obtinguts per Barcelona per estrenar-se al Parlament. Tant la irrupció de la CUP com el gran creixement de Ciutadans expliquen molt bé (vegeu peça de la pàgina 5) l'excelsionalitat del moment i la composició del nou Parlament.

El gran eix de les eleccions, la qüestió nacional, dona per a moltes interpretacions i matisos, però hi ha un parell de lectures que són més o menys objectives. La via sobiranista s'ha vist reforçada, encara que siga en detriment de la nova marca sobiranista CiU. Una CiU explícitament independentista encapçala un bloc que arriba als 74 diputats (87, comptant-hi ICV), quan a l'inici de la legislatura anterior ERC i Solidaritat només sumaven 14 escons, i els 62 representants nacionalistes que tenia Convergència es movien entre la incertesa que sempre ha conreat aquesta federació a l'hora de fixar el llistó nacional. La majoria independentista que necessita el procés engegat, però, només s'ha expressat en territoris com les Terres de l'Ebre

(vegeu peça inferior) i no en el conjunt del país.

EL VOT ESPANYOLISTA El debat a l'entorn de l'estat propi, però, també ha reforçat el front espanyolista, ja que el PP, fins i tot en el context de màxima austeritat del govern estatal, ha sumat un diputat a Catalunya i ha guanyat gairebé 2.000 vots a l'Ebre, situant-se en els dos àmbits gairebé a

LA FACTURA TRANSVASISTA

El PP ha recuperat espai pel vot espanyolista més que per un vot reconciliador o de dreta

l'alçada dels socialistes. A l'Ebre, on el PP no ha acabat de pair en cap cas la factura del seu intent de transvasament del riu, qualsevol indicatiu de recuperació popular respon clarament a l'activació del vot contra la independència més que no pas a una reconciliació del territori amb la seua ànima més conservadora. És prou significatiu que els populars, el partit que ha fet menys campanya electoral en clau ebrenc i que no portava cap representant ebrenc en llocs de possible

Artur Mas, després de conèixer el resultat de les eleccions. ACN

sortida –un fet inèdit en unes eleccions al Parlament–, hagen pujat en nombre absolut de vots a les quatre comarques.

LA QÜESTIÓ TERRITORIAL Abaixat el to del debat sobre l'aigua, les qüestions territorials no semblen haver marcat, com a mínim de forma clara, el sentit del vot. Al Montsià, on l'ERO

a Cemex va esquitxar la campanya i es va certificar poques hores abans d'anar a votar, no hi ha hagut vot de càstig a cap dels dos partits que es poden considerar responsables de la qüestionada reforma laboral, el PP i CiU. A la Ribera d'Ebre, on CiU s'ha mostrat inflexible en la seua posició de desconfiança respecte a la descontaminació de Flix, és l'única co-

marca on aquesta federació ha pujat en nombre absolut de vots (també ha guanyat clarament a Flix mateix), si bé no hi ha indicis que una cosa haja portat a l'altra. Tampoc els vots en blanc o nuls han sigut significatius, com per exemple ho van ser en les eleccions europees de fa tres anys a Flix i a la Ribera d'Ebre, contra els acomiadaments a la indústria. ■

El 'sí' a la independència és indiscutible a les Terres de l'Ebre

Les Terres de l'Ebre havien sigut sempre un territori sociològicament conservador, on l'independentisme, alimentat en els inicis de la democràcia per moviments semiclandestins al voltant del Partit Socialista d'Alliberament Nacional (PSAN), ha trigat gairebé tres dècades a arrelar amb prou força. Probablement el paper d'Esquerra en la lluita antitransvasament o en les institucions com la delegació del govern a l'Ebre, i la participació política de les generacions nascudes ja en període democràtic, han començat a escarritxar l'eix de l'Ebre d'alcaldies republicanes, i per acabar-ho d'adobar l'Assemblea Nacional de Catalunya ha aconseguit també en quatre dies una implantació consistent, sobretot al voltant de l'assemblea territorial d'Amposta. Ara ja es pot afirmar que

res no és com abans. De fet, en aquestes eleccions, a les Terres de l'Ebre el bloc explícitament independentista, amb CiU, ERC, la CUP i Solidaritat per la Independència (SI), arriba als 51.183 vots (62,64%), 13 punts per sobre del pes del vot inequívocament separatista a tot Catalunya (49,1%), i ronda el 70% del vot vàlid, si hi comptem ICV-EUiA, que si bé aposta clarament pel dret a decidir no ho té tan clar a l'hora d'enfocar la independència. Aquell 62% llarg es podria considerar una proporció suficientment excepcional per avalar un procés de secessió, quan, en canvi, el fet que a Catalunya el sí a la independència no haja superat la barrera psicològica del 50% pot suposar un llast en el camí cap a la màxima quota d'autogovern.

Aquestes dades inclouen els vots a SI, que no ha aconseguit representació al Parlament en aquesta ocasió. En el cas ebrenc, ha perdut 800 vots, tot i comptar en la segona posició de la llista per Tarragona amb la tortosina Caritat Garcia Celma.

Pel que fa a no clar a la independència, a Catalunya aquesta opció supera per poc el 35% del vot vàlid, també sense comptar-hi ICV, mentre que a les Terres de l'Ebre el front unionista que integrarien el PSC, el PP i Ciutadans es queda en un 25,4% del vot. Les dades no són concloents, perquè hi ha variables incontrolables, com ara el paper dels votants d'ICV-EUiA i el de l'abstenció, però sí que permeten fer una radiografia de la tendència del territori cruïlla dels Països Catalans.